

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل
۲۶ اکتوبر ۲۰۲۱

طالب و استفاده ابزاری از "اسلحه فقر"

دوشنبه- ۰۳ عقرب ۱۴۰۰ - کابل: خبر دلخراش و تکاندهنده مرگ ۸ کودک از ۳ الی ۱۱ ساله را در شهرک اتفاق دشت برچی احتمالاً شما هم شنیده باشید، این که چنین اتفاقی لکه ننگ دیگریست بر دامن های ناپاک اشغالگران، دولت پوشالی ساقط شده آنها، حاکمیت "نظام ملاسالار" و مبین بی توجهی بارزی است از همسایگان آنها هر چند غرق در فقر و ناداری هم باشند که هستند و بقیه شهروندان کابل و سراسر افغانستان؛ به هیچ صورت بدان معنا نیست که در عقب چنین فاجعه دلخراشی، سیاست های ضد انسانی و مرکبار طالب و حامیان آنها پنهان نشده و این جنایتکاران در ایجاد چنین وضعی در پیشگاه تاریخ، مردم و حتا دینی* را که ادعای داشتن آن را دارند، مسؤولیت ندارند. هموطنان گرامی!

این که کشور ما عقب نگه داشته شده است و متکی به خود نیست و در تمام دو دهه اخیر اشغالگران و ایادی آنها هیچ گونه کار مؤثر و مفیدی جهت ایجاد یک اقتصاد متکی به خود انجام ندادند، یک طرف قضیه است، در طرف دیگر قضیه، سیاست اقتصادی آگاهانه ایست که طالب آن را با زور سرنیزه تطبیق می دارد. مشکل طالب و جهان، پاسخ به سوال تقدم خلقت مرغ و تخم آن است. طالب از جهان می خواهد که اولاً ذخایر ارزی کشور آزاد گردد تا بتوانند به وسیله آن نیازمندیهای مردم را مرفوع سازند، جهان غرب به سرمدمداری امپریالیسم امریکا برای ترمیم چهره تخریب شده و حیثیت از دست رفته اش می خواهد، آنچه را به وسیله توپ، طیاره، راکت و مادر بمبها به دست نیاوردند، با دادن گرسنگی به مردم به دست آورده، از موضع زور و حاکمانه، طالب را وادار به تمکین به خواستههای اصلی غرب، که فعلاً زیر پوشش آزادیهای دموکراتیک، حقوق نسوان و حکومت فرگیر پنهان نموده اند، نماید. یعنی در حالی که طالب تطبیق خواستههای غرب را منوط به رها ساختن پولها می نماید، غرب رهاساختن پولها را به تمکین طالب به خواستههایش وابسته می سازد، این یعنی تقدیم مرغ و تخم مرغ.

در چنین شرایطی است که طالب آگاهانه خلق افغانستان را در زیر فشار اقتصادی قرار داده، با ندادن معاشات کارمندان دولتی، با اخراج ده ها هزار زن شاغل از وظایف شان، با عدم توجه به کنترل نرخ و نوا و آزاد گذاشتن قیمت ها، به نحوی سطح اقتصادی باشندگان شهر ها را تا آنجائی پائین می آورد، که هر خانواده ای به فکر سیر کردن شکم اعضای خانواده خود غرق شده، احساس انسانی کمک به دیگران را که بخشی از فرهنگ انسانی ما را می سازد و بر مبنای

همان فرهنگ شرط انسان بودن ما را داشتن همان احساس می دانند، از بین برده، هیچ خانواده ای نتواند به همسایه گرسنه و فقیرش کمک نماید.

توکز محنت دیگران بیغمی نشاید که نامت نهند آدمی

هموطنان گرامی!

برای طالب که در طول سالهای تقابل و جنگ های زرگری اش با اداره پوشالی ساقط شده، استفاده از هر نوع اسلحه ای، مجاز شمرده می شد، اینک استفاده از سلاح تشدید فقر و گرسنگی و حتا اطفال معصوم و بی پناه را به کام مرگ فرستادن، اسلحه جدیدیست که با استفاده از آن می خواهد جهان را در کل و جهان غرب را به خصوص وادار سازد تا نخایر ارزی افغانستان را آزاد کرده امکان استفاده و سوءاستفاده طالب را از آنها مساعد سازد.

غرب هم که می داند "گرگ گرسنه خود را به دیده شیر می زند"، با تشدید فقر و بردن کشور به سوی بحران گرسنگی می خواهد، مردم را علیه حاکمیت طالب شورانده، به نحوی ناکامی اش را در عرصه نظامی با چنین ترفند هائی از انظار بپوشاند.

هموطنان گرامی!

وجدان انسانی و مبارزاتی ما به ما این اجازه را نمی دهد که ببینیم طفلی و یا بیچاره و ناتوانی در همسایگی و شهر و کشور و جهان ما از گرسنگی می میرند و ما هیچ کاری انجام ندهیم. کاری که ما در چنین مقطعی انجام داده می توانیم، علاوه از گرفتن دست محتاجان از طریق ایجاد کمیته های کمکرسانی در محل زیست مان و گسترش آن در سطح منطقه و شهر، ارتقای فهم مردم و دادن آگاهی مستمر و دوامدار علل چنین روزگاری و بردن آنها به طرف تشکیلاتهای که زیر شعار نان و آزادی و برابری علیه طالب و ساختار اقتصادی - اجتماعی حاکم در افغانستان برزمنده، می باشد.

مبارزه علیه امپریالیسم، جز لاینفک مبارزه علیه ارتجاع در کل

و ارتجاع هار مذهبی- طالبی به صورت خاص می باشد

تشکل و تسلیح نیاز و خواست زمان ما!

*- در کتب تاریخ اسلام آمده که در زمان خلافت "عمر" و بعد ها "علی" به اساس خشک سالی ها و جنگها، وضع زندگی شهروندان مدینه و کوفه رو به وخامت گذاشته، خطر فقر و گرسنگی باشندگان آن شهرها را تهدید می نمود. در همان زمانها، هردو خلیفه جهت سرکشی از وضع "رعایای" خویش شبانه مخفیانه در داخل شهر گشت و گذار نموده، به نیازمندان کمک می رساندند.

از همان زمان نقل قولی از هر دو خلیفه ثبت گردیده: "حاکمیتی که نتواند شکم اتباعش را سیر کند، شرعاً اطاعت از همچو حاکمیتی مجاز نیست"

ع. قریشی